

МЕРИ МАКНИЪР

ЛЯТО В СЪРЦЕТО

Butternut Summer
Copyright © 2014 by Mary McNear
All rights reserved

© Емилия Карастойчева, превод от английски
© Димитър Стоянов - Димо, худ. оформление на
корицата
© Издателство ЕРА, София, 2015
ISBN: 978-954-389-353-9

Книгите на *ЕРА* търсете на
www.erabooks.net

МЕРИ МАКНИЪР

Лято в сърцето

ЕРА

1.

Дейзи Кигън чу как двигателят на пикапа на майка ѝ засвистява пронизително и спази стриктно инструкциите ѝ – включи радиото. Ето. Няма проблем. Щом не чува шума, двигателят не го издава. Чисто и просто.

Е, всъщност не чак толкова. Защото проклетият шум стана по-силен. Тя увеличи максимално звука на радиото. Пак го чуваше.

– Невероятно – промърмори Дейзи.

Точно днес ли? Погледна часовника на таблото. Имаше трийсет минути да се прибере вкъщи, да разтовари пикапа (пълен с продукти за ресторанта, купени сутринта от склада в Ели) и да се облече що-годе представително за обяда с родителите си.

Обяд с родителите, помисли си тя, абстрахирайки се упорито от все по-напранчивите писъци на двигателя. Странна идея. За нея, разбира се, не за всички. Всъщност Дейзи не помнеше да е обявдала с двамата си родители едновременно, откакто преди двайсет и една години се бе появила на белия свят. „Може би неслучайно“ – подшушна сега подсъзнанието ѝ.

Ново странно явление обаче я изтръгна от мислите. Пикапът губеше мощност. Бързо. Натисна педала за газта. Нищо. Погледна в огледалото за обратно виждане. Заг нея, слава богу, нямаше никого. По-прекият провинциален път от Ели обикновено пустееше. Все пак нямаше как да остане на шосето, особено ако пикапът смяташе да се влачи като костенурка.

„Мисли, Дейзи, мисли...“ На около три километра оттук имаше автосервиз – точно преди Уинтън. С малко късмет – а несъмнено ѝ се полагаше малко късмет – щеше да накара машината да се добере дотам. После вероятно – с малко повече късмет – щеше да убеди някого да поправи двигателя или ако няма време да

чака, да закърпи някак положението, колкото да стигне до вкъщи. Едва ли щеше да смогне да разтовари пикапа и да се преоблече. Все пак навярно щеше да успее да паркира на Мейн Стрийт, да влети в ресторанта „При Пърл“, да седне на масата до родителите си, да се усмихне мило и да каже нещо от рода на: „Трябва по-често да се събираме.“

Не, реши, че е неуместно. Свърна по тясна улица и подмина табелата „Уинтън“. Сарказмът не беше в неин стил. По-скоро ѝ прилягаше: „Не биваше да отлагаме досега“. Или: „Знам, че не ни е традиция, но ще стане, ако се срещаме по-често“.

Репетирайки начални реплики, Дейзи спря пред автосервиза. Пикапът едва креташе, а двигателят издаваше такива звуци, че от офиса излезе служител да провери какво става. Дейзи изключи радиото и спусна прозореца. Потръпна, облъхната от палеция въздух, който тутакси изпари ефекта от немощния климатик.

– Не звучи добре – констатира с дружелюбна усмивка мъжът – младо, русокос, с бейзболна шапка.

– Наистина – съгласи се тя. – Едва допълзях до тук. Ще погледнете ли какъв е проблемът?

Кажете га, моля ви, кажете га!

– Не, не съм механик – поклати глава мъжът и добави: – Уил обаче е – посочи към сервизното помещение. – Бързате ли?

Дейзи кимна енергично.

– Много!

– Да вървим тогава. – Той се усмихна отново и ѝ махна да слезе от колата. – Оставете я включена. Аз ще я поема от тук. Почакайте в офиса. Там е прохладно.

– Благодаря. – Тя отвори вратата и се измъкна навън.

– Дейзи, нали? – попита я младият мъж, заемайки мястото ѝ зад волана.

– Да – осъзна, че ѝ се струва някак познат, но се почувди откъде.

– Гимназията – отговори той на незададения ѝ въпрос и затвори вратата на пикапа. – Две години преди теб.

– О, ясно – спомни си Дейзи, ала името му ѝ убягваше.

– Джейсън – каза той. – Джейсън Уебър.

Пак се усмихна и подкара виещия пикап към сервиза.

Джейсън, помисли си тя, крачейки по паважа, толкова нажежен, че гумените подметки на маратонките ѝ се сгряха. Да, помнеше го. Родният ѝ град Бътърнът, Минесота, на осем километра оттук, бе твърде малък. Децата от четири градчета, включително Уинтън, посещаваха единствената гимназия в околността. Опитва се да си представи Джейсън като гимназист. Не успя. Социалните им кръгове бяха различни. Не че ѝ оставаше време за социален живот – волейболът и уроците запълваха почти цялото ѝ време.

Тя гръпна стъклената врата на офиса. Обгърна я прохладата. Седна на събваем метален стол, скръсти крака и се опита да се успокои. Отказа се бързо и zakрачи напред-назад из тясната стая. Календарът на стената привлече вниманието ѝ – рекламен календар на компания за резервни части, но русокосата красавица по бикини на страницата за месец юни едва ли би успяла да различи акумулатор от карбуратор. Дейзи пристъпи напред, огледа с присвити очи снимката и се запита дали лъскавото тяло на модела гължи шоколадовия си цвят на бронзатор или на старомодното канцерогенно слънце. Първото, реши, представяйки си почти свръхестествено бялата си кожа. Тенът на блондинката надхвърляше природните възможности. А съдейки по снимката, тенът не бе единствената ѝ антиприродна придобивка. Сбърчила чело, Дейзи си помисли, че календарът подхожда повече на чакалня към кабинет по пластична хирургия, отколкото на автосервиз. Любопитството обаче надделя над неодобрението ѝ. Разлисти календара да види снимката за юли и в същия момент Джейсън влезе в стаята.

– Здравсти отново. – Тя отгръпна ръка от календара и отскочи припряно назад.

Джейсън сякаш не забеляза стъписването ѝ.

– Горещичко е, а? – попита, захлопвайки вратата зад себе си. – А юни едва започва.

– Горещо е – съгласи се Дейзи.

– Уил проверява какво му е на двигателя ти. – Младият мъж прекоси стаята и седна на ръба на оловносивото бюро, отрупано с документи.

– Спомена ли колко време ще отнеме ремонтът?

Той поклати глава.

– Не. Още не е установил каква е повреда.

– Но е възможно да я отстрани бързо, нали? – Тя си погледна часовника и се пребори с поредния пристъп на паника; до обяда оставаха петнайсет минути.

– Зависи. Не се знае дали се налага да сменя части и имаме ли ги в склада.

– Може ли... да отида да видя?

– Разбира се – сви рамене Джейсън. – На Уил му е все едно. Помниш ли Уил Хюз? Учеше в нашата гимназия.

Тя се замисли.

– Не. Но името ми звучи познато.

Понечи да отвори вратата, но Джейсън я попита:

– Хей, майка ти има ресторант в Бътърнът, нали? „При Пърл“?

Дейзи се обърна и кимна любезно, макар да беше обзета от нетърпение.

– Боровинковите ѝ палачинки са ненадминати – отбеляза замечтано Джейсън.

– Знам. Те са ѝ специалитетът.

„А аз трябваше да съм там сега, заела маса в обедната блъсканица“ – помисли си.

Усмихна се бегло на Джейсън и излезе под заслепяващото слънце. Заобиколи офиса и се шмугна в работилницата. Примигна, докато очите ѝ свикнат със сумрака. Вътре се оказа изненадващо прохладно. Миришеше приятно на моторно масло, гума и влажен цимент.

Млад мъж – вероятно Уил – стоеше пред пукана ѝ. Беше вдигнал капака и побутваше тук-там с гаечен ключ.

– Уил? – тя пристъпи към него.

Той вдигна глава и кимна. Дейзи си го спомни веднага. По-добре, отколкото би признала. В гимназията той се водеше от „лошите“ момчета. На нея и на приятелките ѝ всъщност не им трябваше много да лепнат някому въпросния етикет; от позицията им на членове на ученическия съвет всеки, пропуснал десетина урока или прекарал една-две вечери в стаята за наказани ученици, се броеше за лош. Все пак през онези невинни години Уил ѝ се струваше достатъчно различен, за да привлече вниманието ѝ. Наблюдаваше го от безопасно разстояние, разбира се. В ума ѝ веднага изплува ясна картина – как пуши, сигнал го приятелите си на пейките на стадиона.

– Здравей – изрече тя, обзета от неочаквано смущение. – Джейсън ми каза, че няма да преча, ако дойда тук.

Уил пак я погледна. Дори да я позна, не го показва. Дейзи пристъпи още по-близо. Уил изглеждаше променен. В гимназията тъмната му коса стигаше до раменете; сега бе подстригана много късо, откроявайки големите му, златисто-лешникови очи. Избърса смуглото си чело с опакото на загорялата си от слънцето китка.

– Разбра ли каква е повредата? – попита тя и спря, оставяйки няколко крачки помежду им.

– Да – той избърса ръцете си с мръсна кърпа.

Не носеше гащеризон като повечето автомонтьори. Беше с тениска и сини джинси. Когато се приведе да пусне кърпата, мускулите на раменете му се очертаха под тениската. „Красиви рамене“ – каза си Дейзи. Тръсна глава. Не биваше да се разсейва.

– Ремъкът на вентилатора се е скъсал. Трябва да се смени – констатира Уил.

– Можеш ли да го направиш веднага?

– Аха.

– Колко време ще отнеме?

– Пет-десет минути.

– Толкова много? – смая се Дейзи.

– Всъщност е малко. – Той надяна ръкавици. – Поне в моя свят.

Дейзи пак си погледна часовника. Изключено беше да стигне навреме. Оставаше ѝ само едно – да отмени обяда. Отдалечи се от Уил и от пукапа, извади мобилния телефон от джоба си и го включи. Нищо. Опита пак. Пак нищо. Втреничи се поразена в екрана. Възможно ли е да е забравила да го зареди? Съвсем възможно, особено като се вземеше предвид как се развиваше днешният ден. Обзета от необичаен гняв, тя тресна телефона върху работния плот до нея. Уил вдигна глава.

– Батерията е изтощена – промърмори тя, сочейки телефона.

– Така няма да ѝ помогнеш – отбеляза меко той и Дейзи усети как лицето ѝ пламва от срам.

Върна се разкаяна до Уил.

– Знам, че няма да помогне.

– Джейсън ще ти позволи да се обадиш от офиса – каза Уил, без да откъсва очи от двигателя.

Тя обмисли предложението, но се отказа. Не знаеше наизуст номера на баща си, а нямаше как да го извади от недостъпните дълбини на телефонния си указател. Обадеше ли се на майка си, какво щеше да ѝ каже? Майка ѝ дори не знаеше какво ѝ готви. А сега не беше сигурна, че има смелост да ѝ обясни.

Дейзи въздъхна и поклати глава.

– Няма нужда. И благодаря, че сменяш ремъка на вентилатора. Знам, че работиш възможно най-бързо. – Тя се приближи до него и добави: – Просто... закъснявам за обяда. Много е важно да стигна навреме.

– О? – Уил пак я погледна. – Имаш среща с акули от корпоративния свят? – Иронично изгледа избледнялата ѝ тениска с емблемата на университета в Минесота, разнищените къси дънкови панталони и поизносените маратонки „Кънвърс“, едната незавързана.

– Нищо подобно – възрази Дейзи и отново се изчерви. – Но е важно. Нещо като... семейно събиране след дълга раздяла.

„Така ли е?“ – почуди се тревожно. После, незнайно защо, реши да разкаже повече на Уил, който вече се бе заел отново с двигателя.

– Не се изразих съвсем точно – поправи се, отмятайки кичур медноруса коса от лицето си. – По-скоро е обяд за добре дошъл у дома. В чест на татко, имам предвид.

Той я погледна, колкото да ѝ покаже, че я слуша.

– Напуснал ни е преди осемнайсет години – продължи тя. – Била съм на три, когато е заминал. Преди година се свърза отново с мен. Дойде в Минеаполис. Там уча. Пихме кафе. Дотогава не бях го виждала. Допадна ми обаче. Изглежда добър човек. Всъщност е добър човек.

Уил я погледна съсредоточено.

– Добър човек, който ви е напуснал? И не се е върнал? – попита, вече не шеговито и скептично, а само недоверчиво.

– Да, да, знам – кимна Дейзи. – Повярвай ми, и на мен ми беше трудно да свикна с тази мисъл. Много трудно. Отначало се ядосах ужасно. – Тя поклати глава при спомена за първата им среща. – И все още съм му ядосана. Но изпитвах и любопитство. Нормално е, предполагам.

Уил сви рамене, сякаш той не би изпитвал любопитство. Залови се отново с двигателя.

– Както и да е – продължи Дейзи. – През последната година го опознах. Осъзнах, че се е променил. Не прилича на човека, който ни е изоставил. Каза ми, че се връща тук, в Бътърнът. Предложих му да обядваме тримата – той, аз и мама. Въпросът е, че мама все още не знае. Уговорих си среща с нея, разбира се, но не знае, че и той ще дойде. – Останала без дъх, тя довърши: – Затова е толкова важно да стигна навреме.

Погледна си часовника. Десет минути.

– Я повтори! – настоя Уил. – Срещата си се с баща си, но майка ти не знае?

Дейзи кимна.

– И не е разговаряла с него, откакто ви е напуснал?
Момичето кимна повторно.

– И не знае, че днес ще обявва с него?

– Да. Изненада е – потвърди Дейзи.

– Изненада или клопка? – уточни Уил.

– Клопка ли? – намръщи се тя. – Защо?

Той се поколеба:

– Е, просто налучквам. Майка ти, изглежда, не би приела поканата, ако знаеше, че баща ти ще присъства.
Прав ли съм?

– Вероятно – съгласи се Дейзи.

Вероятно? Как не! Определено не би се съгласила!

– Но все пак идеята ти се струва добра?

– Ами... – подхвана момичето, но замълча.

Все още не се бе сетила да си зададе въпроса. Не, не беше вярно. Зададе си го, но се въздържа да отговори. А се въздържа, защото знаеше отговора – обядът не беше добра идея. Всъщност по-скоро беше много лоша идея.

– Хей! – изтръгна я от унеса Уил и когато го погледна, срещна златистокафявите му очи. – Не бой се. Всичко ще бъде наред.

– Мислиш ли?

– Разбира се. Искам да кажа, едва ли ще е като в телевизионните програми, където охраната усмирява роднините да не се избият? Майка ти и баща ти не са скандалджии, нали?

– Скандалджии? – повтори Дейзи. – Не, доколкото знам.

Баща ѝ не приличаше на побойник, а и майка ѝ не бе споменавала такова нещо, когато през годините изреждаше десетките му недостатъци. Майка ѝ също не проявяваше агресивност. Всеки човек обаче има праг на търпимост и Дейзи се почувди гали днешният обяд не преминава отвъд нейния.

– Не мисля, че ще се наложи да ги усмиряват – промърмори по-скоро на себе си, отколкото на Уил.

– Добре. И знаеш ли какво още е добре?

– Не.
– Почти приключих с пикапа ти.
– Наистина ли? – възкликна тя, обзета от искрена благодарност.

Той кимна.

– Помня те от гимназията – каза внезапно Дейзи и пристъпи още по-близо до него.

Нещо в това място – прохладата, сумракът или тишината – ѝ вдъхваше смелост.

– Седеше с приятелите си на пейките край футболното игрище и пушеше – уточни тя.

– Да, такъв бях тогава.

– А сега?

– Сега не съм такъв – отвърна той, без да вдига поглед. – Не съм стъпвал на игрището, откакто завърших. И не пуша от две години.

– Защо спря? – полюбопитства Дейзи.

– Пушенето е скъп навик – сви рамене Уил. – Не мога да си го позволя, докато работя тук.

– Е, това е чудесно – похвали го Дейзи. – Чудесно е, че не пушиш – уточни припряно. – Не че не можеш да си го позволиш.

Тя се изчерви, уплашена, че го е обидила. Той обаче не изглеждаше ядосан. Всъщност ѝ се стори, че на устните му трепва усмивка.

Продължи да го наблюдава как работи. Чувстваше се странно спокойна в настъпилата тишина. Забеляза петно от грес на врата му и едва не се пресегна да го изтрие. Опомни се бързо, смаяна как изобщо ѝ е хрумнало такова нещо. Реши, че е от горещината, и предпазливо отстъпи крачка назад.

– И аз те помня – погледна я той през рамо. – Беше мажоретка, нали?

– Мажоретка ли? Не! – ужаси се Дейзи. – Играех във волейболния отбор.

Бях капитан, понечи да добави, но замълча.

– Е, все едно – сви рамене той.

– Напротив! Няма нищо общо.

– Хмм... га.

Докаато си сваляше ръкавиците, Дейзи забеляза отново шеговитите искри в очите му. Аха! Знаеше отлично, че да си мажоретка и да играеш във волейболния отбор, не е все едно. Очевидно я вземаше на подбив и на всичкото отгоре това му доставяше удоволствие!

– Готово. – Той захлопна капака на пикапа. – Обикновено правя една обиколка с колата, за да пробвам как работи двигателят, но сигурно предпочиташ да не се бавиш.

– Да. Благодаря ти.

– За нищо – усмихна се той.

Дейзи забеляза, че не е толкова щедър на усмивки колкото колегата му Джейсън. Но пък очакването си струваше. „Красиви очи, красива усмивка, красиви рамене“ – изреди наум тя.

После осъзна, че я гледа изпитателно, и се изчерви. Сигурно се питаше защо стои тук, втръпчана в него, след като уж – не, наистина – бърза за обяда.

– Ще тръгвам – отстъпи назад тя.

Той кимна.

– Плати на Джейсън в офиса. Аз ще изкарам пикапа. И... успех с обяда!

– Благодаря.

На излизане от сервиза тя си погледна отново часовника. Обягът започваше в момента. У нея се надигна вече познатата паника, сменена почти веднага от злокобно предчувствие. Защото по всичко личеше, че ще обявят без нея.

Джак Кигън седеше в пикапа си, паркиран на Мейн Стрийт в Бътърнът точно срещу ресторанта „При Пърл“, и размишляваше дали не полудява. Не просто да му хлопа гръската, ами дали не е напълно, абсолютно откачил – готов да го въдворят в килия с тапицирани стени и да му надянат усмирителна риза. Имаше ли друго обяснение за постъпките му? Върна се в града,

където се бе заклел да не стъпва повече. Послуша съвета на дъщеря си, която допреди година не познаваше. И чакаше да обявва с бившата си съпруга, която несъмнено го ненавиждаше.

И положението се влошаваше. Защото Джак – откал се от хазарта преди две години – поемаше най-големия риск в живота си. Дойде отново тук да заживее в бунгалото, завещано му от стар приятел – всъщност приятел по чашка. Напусна работата си в петролната рафинерия в Южна Дакота, напусна жилището си, продаде всички мебели и остави всичко, което не се побра в багажника на пикапа. После се качи във въпросния пикап и измина хиляда километра, за да не закъснее за обяда.

Няма връщане назад, напомни си той, и прокара пръсти през косата си. А и нямаше друг живот, където да се върне. Рисуваше, за да получи всичко. Или нищо. Скоро щеше да разбере.

Или не? С Дейзи се бяха уговорили да се срещнат в дванайсет и половина пред „При Пърл“. Часовникът показваше дванайсет и трийсет и пет. При обикновени обстоятелства пет минути не се брояха за закъснение. Обстоятелствата обаче не бяха обикновени. Дейзи му предложи да обядват заедно преди месец, когато за последен път се видяха. Миналата седмица му напомни за договорката с имейл, а снощи му се обади по телефона. Защо закъсняваше тогава? Възможно ли беше изобщо да не дойде? Изглеждаше му необяснимо. А и съвсем нехарактерно за нея.

Сега обаче го смути неловка мисъл – ами ако не познава Дейзи достатъчно, за да знае какво е характерно за нея и какво не е. Навярно да закъснява или да изчезва е съвсем типично за нея? Веднага отхвърли предположението. Каквото и да говореха за Джак Кигън – и то с право – той умееше да преценява хората. Не би спечелил толкова игри на покер, ако не умееше. И знаеше, че Дейзи гържи на думата си. Щом е казала, че ще дойде, значи ще дойде и толкова.

Вдигна мобилния телефон от съседната седалка и набра отново номера ѝ. Включи се гласовата поща. Не остави съобщение, защото преди час, когато паркира тук, вече бе оставил едно. Прекъсна връзката и пусна телефона върху седалката. Издиша шумно, прокара пак пръсти през косата си и се опита да мисли за нещо друго – каквото и да е, само не за обяда.

За Бътърнът, Минесота, да речем – градец с хиляда и двеста жители. Мразеше го, когато го напусна. Мразеше всичко в него – лицемерието, тесногърдието, интригантството, клюките. Не помагаше, разбира се, че повечето клюки го засягаха. Още помнеше с какво мрачно задоволство наблюдаваше преди осемнайсет години как Бътърнът се смалява в огледалото за обратно виждане. Така ти се пада, глупав нищожен град. Проклет да съм, ако изживея още един ден тук. Проклет да съм, ако кракът ми стъпи отново тук“ – мислеше си тогава.

Е, в крайна сметка градът се бе надсмял над него. Съдейки по спретнатите витрини по Мейн Стрийт и чистите тротоари, Бътърнът се бе справил добре без него. Толкова по въпроса за упадъка на малките американски градове, помисли си Джек, оглеждайки офисите и магазините с ведри раирани навеси и излъскани до блясък гървени пейки пред тях. През половин пресечка се редяха старомодни улични лампи, украсени с големи кошници с цветя. „Много спретнато – каза си Джек. – Много бътърнътско.“

За разлика от някои градове в южните щати обаче, съществуващи сякаш единствено в угода на туристите, Бътърнът предлагаше повече от сувенирни магазини и сладоледени къщи. Железарията на Джонсън например, собственост на едно и също семейство от сто години. И дрогерията „Бътърнът“, където поколений тийнейджърки бяха оглеждали червила и различвали лъскави списания. И смесеният магазин, чиято оригинална табела с пет и десет цента сега включваше и надпис „1 долар и нагоре“.

Забелязваше и промени, разбира се. Дори Бътърнът, Северна Минесота, отдалечен на няколко часа път с кола от най-близкия голям град, не би успял да се съпротивлява докрай на промените. На мястото на някогашния магазин за дамско облекло сега имаше луксозна галерия „Шишарката“, която не би посрамила търговските улици дори в Минеаполис или Сейнт Пол.

Повечето магазини и заведения по Мейн Стрийт обаче му бяха познати. А никой не бе по-важен за социалната тъкан на Бътърнът от „При Пърл“. Джак гледаше витрината срещу него и се дивеше как – поне отвън – ресторантът изглежда съвсем същият: същият червено-бял навес, полюшващ се от вятъра; същата табела с ръкописни букви: „Най-добрият пай в града“; същите звънчета, подрънкващи, когато клиентите отварят вратата. Не виждаше помещението – пладнешкото слънце хвърляше твърде ярки отблясъци по стъклата. Не беше необходимо да наднича вътре обаче. Познаваше всяка граскотина по балатума и по пластмасовия тезгях. Не че ресторантът не блестеше от чистота. Бившата му съпруга Карълайн бе педантична в това отношение. Всеки сантиметър се миеше, триеше и полираше до съвършенство. Все пак годините сигурно си бяха казали думата, придавайки още повече чар и уют на мястото.

Джак затвори очи и си представи как влиза през входната врата, минава край червените кожени сепарета до витрината, край по-малките маси за двама и четирима в средата на ресторанта и спира пред тезгяха с редицата хромирани високи столове, върху които децата обичаха да се въртят. И там стои Карълайн – държи кана с кафе и пита с усмивка: „Привет. Какво ще поръчате?“

Осъзна обаче, че усмивката не е за него, а за друг клиент. Както и гружелюбният ѝ поздрав. Защото, видеше ли го, тя щеше да се стъписа. И да се ядоса. Да каже нещо от рода на: „Какво, по дяволите, правиш тук?“

Не, не, по дяволите, реши Джак. Не би казала „по дяволите“. Карълайн не ругаеше. Щеше да каже нещо

подобно на „по дяволите“, с което да му даде да разбере, че не е добре дошъл и иска да му види гърба. Възможно най-бързо. Усети как по слепочуето му се стича вагичка пот и се процежда към брадичката. Изпотяваше се – буквално – само при мисълта как застава лице в лице с нея.

Увеличи климатика и спусна козирката, за да се заслони от безмилостното слънце. Не усети прохлада. Погледна отново часовника. Дейзи закъсняваше с десет минути.

Джак преглътна тежко. Гърлото му беше пресъхнало, устата му беше като шкурка. Взе бутилката с вода и видя, че е празна. Не че имаше значение. И бездруго не му се пиеше вода. Жадуваше за питие, истинско питие – за дебелостенна чаша с малцово уиски. Представи си как разклаща течността и се наслаждава на кехлибарения ѝ цвят – най-прелестното нещо на света. Не, не най-прелестното, поправи се мислено. Защото най-прелестното нещо на света в момента се намираще в ресторанта срещу него. Заради нея стоеше тук и се потеше в арктическият студ в пицана. Реши да даде още пет минути на Дейзи. После – със или без нея – ще влезе вътре.